

Rolnummer 791
Arrest nr. 70/95 van 17 oktober 1995

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 37ter en 101 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, gesteld door het Arbeidshof te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters L.P. Suetens, H. Boel, L. François, J. Delruelle en H. Coremans, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest van 14 november 1994 in zake D. Goethals tegen het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (RIZIV) heeft het Arbeidshof te Gent de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 37ter en 101 van de wet van 9 augustus 1963 voor instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, dewelke enkel aan de verpleegkundigen en de kinesitherapeuten administratieve geldboeten opleggen wegens het niet of niet volledig bijhouden van een verstrekkingenregister, de artikelen 10 en 11 (voorheen 6 en 6bis) van de Grondwet, in zoverre aan andere zorgenverstrekkers geen verstrekkingenregister wordt opgelegd en nog aan andere zorgenverstrekkers wel het bijhouden van dergelijk register wordt opgelegd, doch zonder enige sanctie daaraan verbonden, laat staan een dergelijk hoge administratieve geldboete, zoals aan een verpleegkundige opgelegd ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Bij beslissing van 8 februari 1991, aan betrokkene betekend op 13 februari 1991, legde het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (RIZIV) aan Dirk Goethals, verpleegkundige, een administratieve geldboete van 465.835 frank op, wegens een inbreuk op de verplichting een persoonlijk verstrekkingenregister bij te houden. Die beslissing was gegrond op de artikelen 37ter en 101 (thans de artikelen 76 en 168) van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering en op de artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 4 juni 1987 tot vaststelling van de regelen inzake het bijhouden van een verstrekkingenregister door de kinesitherapeuten en de verpleegkundigen en tot bepaling van de administratieve geldboetes in geval van inbreuk op deze voorschriften.

Dirk Goethals vocht die beslissing aan bij de arbeidsrechtbank te Gent. Bij vonnis van 24 juni 1993 beval die rechtbank het RIZIV bepaalde stukken neer te leggen, verwierp de exceptie van onwettigheid gericht tegen het koninklijk besluit van 4 juni 1987 en oordeelde dat de artikelen 37ter en 101 van de wet van 9 augustus 1963 en de koninklijke besluiten van 4 juni 1987 en 3 augustus 1987 de artikelen 6 en 6bis (thans artikelen 10 en 11) van de Grondwet klaarblijkelijk niet schenden. De rechtbank achtte zich dan ook niet gehouden de door verzoeker omtrent die artikelen opgeworpen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen. Voor het overige werd de zaak naar de bijzondere rol verwezen.

Dirk Goethals tekende op 8 juli 1993 hoger beroep aan tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank. Na uitspraak te hebben gedaan over een aantal grieven die tegen het bestreden vonnis werden geformuleerd, deed het Arbeidshof het bestreden vonnis teniet in zoverre dit het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof afwees en stelde het de hoger weergegeven prejudiciële vraag.

III. De rechtspleging voor het Hof

De expeditie van de verwijzingsbeslissing is op 24 november 1994 ter griffie ingekomen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 24 december 1994.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 3 januari 1995 ter post aangetekende brieven.

Memories zijn ingediend door :

- D. Goethals, Arisdonk 25, 9950 Waarschoot, bij op 15 februari 1995 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, en het RIZIV, Tervurenlaan 211, 1150 Brussel, bij op 17 februari 1995 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 28 februari 1995 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- D. Goethals, bij op 29 maart 1995 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad en het RIZIV, bij op 29 maart 1995 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 27 april 1995 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 24 november 1995.

Bij beschikking van 21 juni 1995 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 12 juli 1995.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 22 juni 1995 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 12 juli 1995 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. Ph. Beuselinck *loco* Mr. L.J. Martens, advocaten bij de balie te Gent, voor D. Goethals;
 - . Mr. M. Cornut *loco* Mr. J.M. van Hille, advocaten bij de balie te Gent, voor de Ministerraad en het RIZIV;
- hebben de rechters-verslaggevers H. Coremans en L. François verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. In rechte

- A -

Memorie van D. Goethals

A.1. In artikel 2 van de wet van 9 augustus 1963 worden een reeks zorgverstrekkers opgesomd die vergelijkbare handelingen stellen en via hetzelfde systeem van terugbetaling worden vergoed als de kinesitherapeuten en de verpleegkundigen, terwijl enkel die laatste beroepsgroepen zijn onderworpen aan de verplichting een verstrekkingenregister bij te houden en derhalve alleen zij sancties kunnen oplopen bij niet-nakoming van die verplichting. Dat alles is bevestigd door een leidend ambtenaar van het RIZIV.

Het bekritiseerde verschil in behandeling tussen de kinesitherapeuten en verpleegkundigen, enerzijds, en de andere zorgverstrekkers, anderzijds, is een met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet strijdige discriminatie. Het verschil in behandeling kan niet worden verantwoord door het beoogde doel, namelijk het beperken van de door de zorgverstrekkers verleende prestaties en het terugschroeven van de uitgaven in de ziekteverzekering. Enkel het opleggen van dezelfde verplichtingen en het voorzien in dezelfde sancties voor alle beoefenaars van de geneeskunde en voor alle paramedische medewerkers, kan het beoogde doel voor de gehele ziekteverzekering verwezenlijken.

Memorie van de Ministerraad en van het RIZIV

A.2. De aan de kinesitherapeuten en verpleegkundigen opgelegde en met een administratieve geldboete gesanctioneerde verplichting om een verstrekkingenregister bij te houden is verantwoord vanwege de specificiteit van de door de kinesitherapeuten en verpleegkundigen verleende prestaties. Het merendeel van die prestaties is aan een minimumduur gebonden om voor terugbetaling door de ziekte- en invaliditeitsverzekering in aanmerking te komen. Die minimumduur beantwoordt immers aan een kwaliteitsvereiste. Of de kinesitherapeut en de verpleegkundige bij het verlenen van de prestaties de minimumduur hebben gerespecteerd, kan enkel worden vastgesteld aan de hand van het door hen ingevulde verstrekkingenregister. De profielen die door het RIZIV per zorgverstrekker worden opgesteld, maken het niet mogelijk de minimumduur te controleren. De verplichting een verstrekkingenregister bij te houden heeft dan ook een einde gemaakt aan de misbruiken waarvan zowel de patiënt als de ziekte- en invaliditeitsverzekering in het verleden het slachtoffer waren. De verplichting is immers ook ingegeven door de bekommernis de uitgaven voor die prestaties binnen welbepaalde budgettaire perken te houden. De uitgaven voor de kinesitherapie en de verpleegkunde zijn zeer hoog en in hun omvang in het geheel niet te vergelijken met de uitgaven voor de prestaties verricht door logopedisten of orthoptisten.

Uit de loutere vaststelling dat er voor andere categorieën van paramedici geen verplichting tot het bijhouden van een verstrekkingenregister bestaat, kan niet worden afgeleid dat het beginsel van de gelijke behandeling en niet-discriminatie is geschonden, nu blijkt dat de verplichting om een verstrekkingenregister bij te houden voor de kinesitherapeuten en verpleegkundigen wel degelijk met een welbepaald doel werd ingevoerd. In verscheidene arresten heeft het Arbitragehof reeds een dergelijk standpunt ingenomen en ook de Raad van State en het Hof van Cassatie houden er een analoog standpunt op na.

Ook de regels tot het bepalen van het bedrag van de opgelegde administratieve geldboete houden geen schending in van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel. Artikel 101 van de wet van 9 augustus 1963 werd uitgevoerd door het koninklijk besluit van 4 juni 1987. Krachtens dat koninklijk besluit is de administratieve geldboete gelijk aan een percentage van de verzekeringstegemoetkoming die uitgekeerd werd voor de verstrekkingen die niet in het verstrekkingenregister werden ingeschreven.

Tot de inwerkingtreding van artikel 37ter van de wet van 9 augustus 1963 was de inschrijving van de verstrekking in het verstrekkingenregister een voorwaarde voor terugbetaling door de ziekte- en invaliditeitsverzekering. De niet-inschrijving van een verstrekking gaf aanleiding tot integrale terugvordering lastens de patiënt van het voor die verstrekking uitgekeerde bedrag. Artikel 37ter van de wet van 9 augustus 1963 werd ingevoegd precies omdat die sanctie in vele gevallen al te dramatische gevolgen had. In de plaats daarvan kwam het huidige systeem, dat ook in andere domeinen bestaat.

Memorie van antwoord van D. Goethals

A.3. Het blijkt uit de wetgeving zelf dat enkel bepaalde zorgverstrekkers een verstrekkingenregister moeten bijhouden, terwijl die verplichting niet wordt opgelegd aan andere zorgverstrekkers. Er bestaat hiervoor geen redelijke verantwoording.

Budgettaire motieven kunnen die verplichting niet verantwoorden, nu blijkt dat de geneesheren veel meer uitgaven voor de ziekte- en invaliditeitsverzekering veroorzaken en de tandartsen evenveel als de kinesitherapeuten en de verpleegkundigen.

Het is niet verantwoord dat een administratieve controlemaatregel wel geldt voor bepaalde zorgverstrekkers en niet voor andere, terwijl een ieder volgens hetzelfde stelsel wordt vergoed. Voor kinesitherapeuten en verpleegkundigen die onder bediendenstatuut werken, is de discriminatie des te groter omdat de berekening is gebaseerd op door derden ontvangen gelden.

Het gegeven dat het bijhouden van een verstrekkingenregister zou zijn verantwoord vanuit de zorg om de kwaliteit van de verstrekkingen te waarborgen, verantwoordt nog niet waarom die verplichting slechts wordt opgelegd aan bepaalde zorgverstrekkers. De specificiteit van de prestaties van kinesitherapeuten en verpleegkundigen wordt enkel geïllustreerd voor de kinesitherapeuten maar niet voor de verpleegkundigen. Het is overigens betwistbaar dat de minimumduur van een prestatie een indicatie zou vormen voor de kwaliteit ervan.

Dat kinesitherapeuten en verpleegkundigen, enerzijds, meer uitgaven doen ontstaan dan de logopedisten of « orthopedisten » (lees : orthoptisten), anderzijds, vindt zijn oorsprong in het feit dat er een grotere behoefte is aan de verzorging vanwege die eerste groepen; dat kan dus het verschil in behandeling niet verantwoorden. Beide groepen moeten bijdragen tot een kwalitatief hoogstaande gezondheidszorg en moeten daarom gelijk worden behandeld.

Er bestaat geen bezwaar tegen het feit dat het globale budget van het RIZIV wordt gesaneerd, doch wel dat zulks enkel gebeurt ten laste van de verpleegkundigen en niet van de andere zorgverstrekkers, met inbegrip van de geneesheren, die tienmaal meer uitgaven doen ontstaan. Er is derhalve geen redelijk verband van evenredigheid tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De zwaarte van de sanctie verhoogt bovendien het discriminatoire karakter van de bepalingen waarover de prejudiciële vraag werd gesteld. Het argument dat met die nieuw ingevoerde sanctie de vroegere sanctie werd gemilderd, is niet ter zake dienend daar, enerzijds, de vroegere regeling door de hoven en rechtbanken met toepassing van artikel 159 van de Grondwet niet toepasselijk werd verklaard en, anderzijds, dat argument de huidige zware financiële discriminatie niet opheft.

Memorie van antwoord van de Ministerraad en van het RIZIV

A.4. Het is juist dat aan de geneesheren niet de verplichting is opgelegd een verstrekkingenregister bij te houden. De situatie van de geneesheren is evenwel niet vergelijkbaar met die van de verpleegkundigen. Geneesheren beschikken over de vrijheid van therapie en behandeling, wat niet het geval is voor paramedici, die enkel mogen uitvoeren wat door een beoefenaar van de geneeskunst is voorgeschreven. Gelet op die verschillende situatie kan van discriminatie geen sprake zijn.

Onder de paramedici zijn enkel de kinesitherapeuten, de logopedisten en de orthoptisten vergelijkbaar met de verpleegkundigen. De andere paramedici verrichten immers geen handelingen op de patiënt.

Wat de verplichting om een verstrekkingenregister bij te houden betreft, staan de verpleegkundigen, de kinesitherapeuten, de logopedisten en de orthoptisten, dit zijn categorieën van paramedici die prestaties met een minimumduur verrichten, op gelijke voet.

Wat het sanctioneren van die verplichting betreft, bestaat een verschil in behandeling tussen verpleegkundigen en kinesitherapeuten, enerzijds, en logopedisten en orthoptisten, anderzijds, omdat de RIZIV-verordening welke op die laatste categorie van toepassing is, in geen sanctie voorziet. Dat verschil in behandeling kan evenwel worden verantwoord. In het geval van de verpleegkundigen en kinesitherapeuten heeft de wetgever het nodig geoordeeld de misbruiken te bestrijden door te voorzien in een administratieve geldboete. Door de profielcommissies, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige verzorging, en door de geneesheren-inspecteurs waren reële en ernstige misbruiken vastgesteld die aan de hand van cijfergegevens, vermeld in de memorie van antwoord, worden aangetoond. Het sanctioneren beoogt bovendien de patiënt te beschermen tegen oneerlijke of frauduleuze praktijken. De wetgever had de verpleegkundigen en de kinesitherapeuten op het oog omdat zij een groot aantal handelingen verrichten die een enorme budgettaire impact hebben. Wanneer de misbruiken in een andere categorie zouden stijgen, kan de wetgever ertoe worden aangezet op een bepaald ogenblik ook voor hen in een sanctionering te voorzien. Of en wanneer hij dit moet doen, is een opportuiniteitsvraag die buiten het toetsingsbereik van het Arbitragehof valt.

Nu blijkt dat de getroffen maatregel oneerlijke en zelfs frauduleuze praktijken met omvangrijke budgettaire gevolgen kan voorkomen, kan niet worden voorgehouden dat die maatregel discriminatoir zou zijn, enkel omdat mogelijke andere, analoge misbruiken tot dusver niet specifiek zijn bestreden.

- B -

Ten aanzien van artikel 37ter van de wet van 9 augustus 1963

B.1. Artikel 37ter van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (thans artikel 76 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994) bepaalt :

« De kinesitherapeuten en de verpleegkundigen zijn ertoe gehouden overeenkomstig de door de Koning te bepalen nadere regelen, alle verstrekkingen die zij verlenen op te tekenen in een verstrekkingenregister. »

Die bepaling werd ingevoegd door het koninklijk besluit nr. 408 van 18 april 1986, dat door

artikel 10 van de wet van 15 december 1986 is bekrachtigd. Het Hof is derhalve bevoegd de overeenstemming van die bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te onderzoeken.

B.2. De prejudiciële vraag stelt aan de orde of het hiervoor weergegeven artikel 37ter van de wet van 9 augustus 1963 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet al dan niet schendt doordat het enkel aan de kinesitherapeuten en de verpleegkundigen de verplichting oplegt een verstrekkingenregister bij te houden, en niet aan de beoefenaars van de geneeskunst of aan andere paramedische medewerkers dan de kinesitherapeuten en de verpleegkundigen.

B.3. De verschillen tussen de beoefenaars van de geneeskunst en de paramedische medewerkers met betrekking tot de aard van de verstrekte zorg, de medische bevoegdheid, het statuut en de deontologische regels, kunnen een verschil in behandeling tussen die beide groepen op het gebied van de controle op de verstrekte zorg in redelijkheid verantwoorden.

B.4. In tegenstelling tot andere groepen van paramedische medewerkers beoefenen de orthopedisten, de kinesitherapeuten, de verpleegkundigen en de logopedisten een activiteit die rechtstreeks op de verzorging van de persoon zelf is gericht; om voor terugbetaling door de ziekte- en invaliditeitsverzekering in aanmerking te komen, zijn hun prestaties in de regel aan een minimumduur verbonden. De eigen aard van de verstrekte zorg verantwoordt het bestaan van controlemechanismen die onderscheiden zijn van die welke bestaan ten aanzien van die andere groepen van paramedische medewerkers.

B.5.1. Het Hof stelt vast dat op het ogenblik van de feiten die aanleiding gaven tot het rechtsgeding in het kader waarvan de prejudiciële vraag is gesteld, de kinesitherapeuten en verpleegkundigen wel een verstrekkingenregister dienden bij te houden, terwijl die verplichting nog niet was opgelegd ten aanzien van de logopedisten en de orthoptisten.

B.5.2. Aangenomen dat een controlemaatregel op zich verantwoord is, wat hierna zal worden onderzocht, maakt het loutere feit dat die maatregel is genomen ten aanzien van de kinesitherapeuten en verpleegkundigen en pas daarna op vergelijkbare paramedische medewerkers van toepassing werd verklaard, op zich nog geen schending uit van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.5.3. Het komt de wetgever toe om - met betrekking tot de verstrekkingen die lastens de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit geheel of ten dele terugbetaalbaar zijn - zo nodig aan de hand van de omvang, de evolutie en de budgettaire weerslag van de verstrekkingen waarvan is vastgesteld dat zij niet conform de desbetreffende reglementering geschieden, te beoordelen welke van die verstrekkingen voor specifieke controlemaatregelen in aanmerking komen en op welk ogenblik die maatregelen moeten worden ingevoerd.

Het Hof is niet bevoegd de opportuniteit of de wenselijkheid van de invoering van die maatregelen te beoordelen en zijn oordeel hieromtrent in de plaats te stellen van dat van de bevoegde wetgever, voor zover het oordeel van de wetgever niet berust op een kennelijk verkeerde of onredelijke beoordeling.

B.5.4. Ten deze blijkt uit de door de Ministerraad voorgelegde cijfergegevens, die overigens niet worden betwist, dat de omvang van de niet-conforme prestaties de invoering, door het koninklijk besluit nr. 408 van 18 april 1986, van de verplichting voor de kinesitherapeuten en verpleegkundigen om een verstrekkingenregister bij te houden, kon verantwoorden. Het Hof merkt bovendien op dat, bij RIZIV-verordening van 18 februari 1991 (*Belgisch Staatsblad* van 18 juli 1991), een zelfde verplichting werd opgelegd ten aanzien van de logopedisten en de orthoptisten.

B.5.5. Vermits de door de wetgever genomen maatregel van die aard is dat daardoor misbruiken kunnen worden voorkomen, kan de omstandigheid dat niet terzelfdertijd analoge misbruiken werden beoogd, de maatregel zijn verantwoording niet ontnemen.

B.6. Artikel 37ter van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering berust niet op een kennelijk verkeerde of onredelijke beoordeling omtrent het bestaan en de omvang van de vastgestelde niet-conforme prestaties; het schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Ten aanzien van artikel 101, eerste lid, van de wet van 9 augustus 1963

B.7. Uit de formulering van de prejudiciële vraag vloeit voort dat zij enkel betrekking heeft op het eerste lid van artikel 101 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 408 van 18 april 1986 - thans artikel 168 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 - dat luidde vóór de wijziging ervan bij de wet van 15 februari 1993 :

« Op voorstel van de Dienst voor administratieve controle stelt de Koning de administratieve sancties vast die toepasselijk zijn in geval van overtreding van de bepalingen van deze wet of van haar uitvoeringsbesluiten en -verordeningen. »

De verwijzende rechter legt het Hof de vraag voor of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet worden geschonden doordat aan bepaalde « andere zorgenverstrekkers wel het bijhouden van (een verstrekkingenregister) wordt opgelegd, doch zonder enige sanctie daaraan verbonden, laat staan een dergelijk hoge administratieve geldboete, zoals aan een verpleegkundige opgelegd ».

B.8. Artikel 101, eerste lid, van de wet van 9 augustus 1963 heeft een algemene draagwijdte en is van toepassing op alle overtredingen van de bepalingen van die wet of haar uitvoeringsbesluiten of -verordeningen; als zodanig stelt het geen enkele ongelijkheid in.

Het gegeven dat bepaalde paramedische medewerkers die de verplichting hebben een verstrekkingenregister bij te houden, bij overtreding van die verplichting wel kunnen worden gesanc-tioneerd, terwijl dit niet het geval is voor andere van die paramedische medewerkers, vindt niet zijn oorsprong in voornoemde bepaling maar wel in de manier waarop de Koning die bepaling heeft uitgevoerd. Hetzelfde geldt voor het bedrag van die geldboeten.

De ruime delegatie die aan de Koning is verleend om de administratieve sancties te bepalen die bij de overtreding van de wet van 9 augustus 1963 of van haar uitvoeringsbesluiten of -verordeningen van toepassing zijn, houdt niet in dat de wetgever aan de Koning zou hebben toegestaan de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie te miskennen.

Het Hof is niet bevoegd om uitspraak te doen over de vraag of de Koning bij de uitoefening van de bevoegdheid die Hij in artikel 101, eerste lid, van de wet van 9 augustus 1963 put, al dan niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft geschonden.

B.9. Artikel 101, eerste lid, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 37ter en 101, eerste lid, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, in zoverre aan zorgverstrekkers geen verstrekkingenregister wordt opgelegd en aan andere zorgverstrekkers wel het bijhouden van een dergelijk register wordt opgelegd, doch zonder enige sanctie daaraan verbonden, laat staan een dermate hoge administratieve geldboete zoals die welke aan een verpleegkundige wordt opgelegd, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 oktober 1995.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève